इदन्त्वकार्य्यं कुरुवीरमध्ये रजस्वलां यत् परिकर्षसे मां । न चापि कश्चित् कुरुतेऽत्र कुत्सां ध्रुवं तवेदं मतमभ्युपेतः । २२३५
धिगस्तु नष्टः खलु भारतानां धर्म्मस्तथा क्षत्त्रविदाञ्च वृत्तं । यत्रह्यतीतां कुरुधर्म्मवेलां प्रेक्षन्ति सर्व्वे कुरवः सभायां ।
द्रोणस्य भीष्मस्य च नास्ति सत्त्वं क्षत्तुस्तथैवास्य महात्मनोऽपि । राज्ञस्तथा हीममधर्म्ममुग्रं न लक्षयन्ते कुरुवृद्धमुख्याः ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तथा ब्रुवन्ती करुणं सुमध्यमा भर्त्तॄन् कटाक्षैः कुपितानपश्यत् । सा पाण्डवान् कोपपरीतदेहान् सन्दीपयामास कटाक्षपातैः ।
हृतेन राज्येन तथा धनेन रत्नैश्च मुख्यैर्न तथा बभूव । यथा चपाकोपसमीरितेन कृष्णाकटाक्षेण बभूव दुःखं ।
दुःशासनश्चापि समीक्ष्य कृष्णामवेक्षमाणां कृपणान् पतींस्तान् । आधूय वेगेन विसंज्ञकल्पामुवाच दासीति हसन् सशब्दं । २२४०
कर्णस्तु तद्वाक्यमतीव हृष्टः सम्पूजयामास हसन् सशब्दं । गान्धारराजः सुबलस्य पुत्रस्तथैव दुःशासनमभ्यनन्दत् ।
सभास्तु ये तत्र बभूवुरन्ये ताभ्यामृते धार्त्तराष्ट्रेण चैव । तेषामभूद्दुःखमतीव कृष्णां दृष्ट्वा सभायां परिक्लिश्यमाणां ।
॥ भीष्म उवाच ॥ न धर्म्मसौक्ष्मात् सुभगे विवेक्तुं शक्नोमि ते प्रश्नमिमं यथावत् । अस्वो ह्यशक्तः पणितुं परस्वं स्त्रियाश्च भर्त्तुर्व्वशतां समीक्ष्य ।
त्यजेत सर्व्वां पृथिवीं समृद्धां युधिष्ठिरो धर्म्ममथो न जह्यात् । उक्तं जितोऽस्मीति च पाण्डवेन तस्मान्न शक्नोमि विवेक्तुमेतत् ।
द्यूते ऽद्वितीयः शकुनिर्नरेषु कुन्तीसुतस्तेन निसृष्टकामः । न मन्यते त्वां निकृतिं युधिष्ठिरस्तस्मान्न ते प्रश्नमिमं ब्रवीमि । २२४५
॥ द्रौपद्युवाच ॥ आहूय राजा कुशलैरनार्य्यैर्दुष्टात्मभिर्नैकृतिकैः सभायां । द्यूतप्रियैर्नातिकृतप्रयत्नः कस्मादयं नाम निसृष्टकामः ।
अशुद्धभावैर्निकृतिप्रवृत्तैरबुध्यमानः कुरुपाण्डवाग्र्यः । सम्भूय सर्व्वैश्च जितोऽपि यस्मात् पश्चादयं कैतवमभ्युपेतः ।
तिष्ठन्ति चेमे कुरवः सभायामीशाः सुतानाञ्च तथास्नुषाणां । समीक्ष्य सर्व्वे मम चापि वाक्यं विब्रूत मे प्रश्नमिमं यथावत् ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तथा ब्रुवन्तीं करुणं रुदन्तीमवेक्ष्यमाणां कृपणान् पतींस्तान् । दुःशासनः परुषाण्यप्रियाणि वाक्यान्युवाचामधुराणि चैव ।
तां कृष्यमाणाञ्च रजस्वलाञ्च स्रस्तोत्तरीयामतदर्हमाणां । वृकोदरः प्रेक्ष्य युधिष्ठिरञ्च चकार कोपं परमार्त्तरूपः । २२५०

इति श्रीमहाभारते सभापर्व्वणि द्यूतपर्व्वणि द्रौपदीप्रश्ने पञ्चषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६५ ॥

॥ भीम उवाच ॥ भवन्ति गेहे बन्धक्यः कितवानां युधिष्ठिर । न ताभिरुत दीव्यन्ति दया चैवास्ति तास्वपि ।
काश्यो यद्धनमाहार्षीद्द्रव्यं यच्चान्यदुत्तमं । तथाऽन्ये पृथिवीपाला यानि रत्नान्युपाहरन् ।
वाहनानि धनञ्चैव कवचान्यायुधानि च । राज्यमात्मा वयञ्चैव कैतवेन हृतं परैः ।
नच मे तत्र कोपोऽभूत् सर्व्वस्वेशो हि नो भवान् । इमं त्वतिक्रमं मन्ये द्रौपदी यत्र पण्यते ।
एषा ह्यनर्हती बाला पाण्डवान् प्राप्य कौरवैः । त्वत्कृते क्लिश्यते क्षुद्रैर्नृशंसैरकृतात्मभिः । २२५५
अस्याः कृते मन्युरयं त्वयि राजन्निपात्यते । बाहू ते संप्रधक्ष्यामि सहदेवाग्निमानय ।
॥ अर्जुन उवाच ॥ न पुरा भीमसेन त्वमीदृशीर्व्वदिता गिरः । परैस्ते नाशितं नूनं नृशंसैर्धर्म्मगौरवं ।
न सकामाः परे कार्य्या धर्म्ममेवाचरोत्तमं । भ्रातरं धार्म्मिकं ज्येष्ठं कोऽतिवर्त्तितुमर्हति ।
आहूतो हि परैराजा क्षात्त्रं व्रतमनुस्मरन् । दीव्यते परकामेन तन्नः कीर्त्तिकरं महत् ।